

semmi, szívesen látják ezután is, menjen — mormogta keserű-dacosan. Ám megkondult rá a felelet belülről, a lelkében, komoly, igazságos szóval:

— Ágnes nem megy el többet oda, ha meghallja, hogy leleplezted, nem megy, biztosan tudom. Biztosan tudom és ezen nem segít már a te bűnbánásod sem, mert eltapostad az ő homokvárát, melyet mások hitéből önmaga erősségére épített s amit pedig, lásd be, joggal tehet minden ember, akár felnőtt, akár gyermek...

Margit a tanársegéddel való álmaira gondolt s megrázta fejét és leküldte az elindult könnyecseppet:

— Egy szegény állás nélküli lány... Kinek is juthatott eszébe... hogy ilyesmivel töltse az idejét — szorította öklét a torkára fájdalmasan..

Nagy Berta.

KÜLÖNÖS SIRATÓ.

*Sötét lett és kékllett a tenger, mint a tinta,
Egy csöppnyi csónakkal játszott: hinta-palinta...
Fényes egyszemével szertevizsgált a fárosz,
De nem látott el egészen a kisleányhoz...*

*Selyembábut a bábszobából: bálszobából
Bóditotta ide a bánat. Boldogságról
Álmodni mert szegényke, jaj, de a legényke
Más csókjára vágyva búsulta szemét kékre...*

*Bánata súlyától halkán loccsant a tenger,
Mától eggyel kevesebb a földön az ember.
De kár! Elmálik a selyem suhogó habja,
Hónyakán a gyöngyöt befogja víz iszapja...*

*De kár! Város végén eldobott bárkaborda:
Éhes család leánya vágyik gyöngysorokra...
Kenyérre pénzért cserélné el koldus apja,
Anyja darócra foltokat selyméből szabna...*

*De kár! Pedig ezt az árvát legénye veri,
Ha hűtlen csókokért sírva korholni meri.
Pedig «palotájukhoz» közel van a tenger...
Ó, meghalni az siet, ki szenvedni nem mer.*

*Sötét lett és kékllett a tenger, mint a tinta,
Egy csöppnyi csónakkal játszott: hinta-palinta...
Fényes egyszemével szertevizsgált a fárosz,
De nem küldött fényt a leány üres csónakához...*

Mészáros János.